

"Spāres muižas Rakstnieku parks - tik ziedošs pakalns, kura pakājē 13. septembra svētdiena aizritēja dzejā..."

Un pietiek tikai ar sauju. Neko vairāk jau nevajag. Sauju labu, gaišu cilvēku, sauju dzejas un īsto vārdu, kas trāpa sirds oderē, ievijas saules pinumā. Vēl ceptus pīrāgus un avenņmaizītes, kas smaržo pēc bērņības un siltuma.

Spāres muižas Rakstnieku parks – tik ziedošs pakalns, kura pakājē 13. septembra svētdiena aizritēja dzejā, rudens vējā, satikšanās siltumā un īstenā priekā.

Dienas vadītājam, kurš, neskatoties uz citu zosādu, bija tērpies šortos, pievienojās arī dzejnieks Jānis Tomašs, uz nosalušiem jautājumiem atbildot, ka nē – šortos nēsāstot. Dzejnieks Arvīds Ulme sildīja ne tikai ar savu dzeju un jokiem, bet arī viņam līdzī atbraukušo muzikantu svītu – ģitāras, mutes harmonikas un balsu meldiņi, savijoties kopā ar ugunscura dūmu mutuļiem, piepildīja rudens drēgnumu. Dzejnieks Kārlis Vērdiņš apstiprināja, ka dažreiz dzejoļi, kas sākumā domājams rakstīti bērniem, tomēr tik viegli uzrunā arī pieaugušos, ko itin veikli pierādīja sanākušo klausītāju veiklā atskaņu saukšana, pabeidzot dzejoļa rindas. Dzejniece Agita Draguna dzejas lasījumus papildināja ar tik sievišķīgu trauslumu un stipriem vārdiem.

Pēcāk dzejnieki rakstnieku parkā katrs iestādīja koku – lai katra klātesamība un dzeja iesakņojas Spāres zemē, plaukst pavasaros un krāsojas vēlos rudenos. Vai zināt, cik daudz rakstnieku stādīto koku te jau ir pieņēmušies augumā? 31 jaunie kociņi un 8 – 1930. gadā stādītie koki. Te taču kādreiz būs koki, kurus abām rokām neapķert!

Spāres muižas Rakstnieku parku 1930.gadā izveidoja 13 iemīļoti Latvijas literārie darbinieki, kuru ideju uz priekšu ar pārliecību virzīja Aleksandrs Šaks.

Varena svētdiena. Un pat tad, ja rudens vēji ieviesa izmaiņas gan dekorācijās, gan dienas ritējumā, tad tieši tā arī bija visskaistāk un īstāk. Šai vietai pietāv pašai savs plūdums.

Kad iekrāsosies lapas, te nevajadzēs nevienu citu dekorāciju, kā vien atvērtu sirdi un prātu.

Šī ir vieta, kur dabai un cilvēkam izplesties. Noteikti tiksimies šeit vēl un vēl, un vēl mazliet. Nākamreiz arī Tev tur jābūt. Bet tikmēr viens, ar draugiem, ar mammu, vectētiņu vai sev vistuvāko plecu brauc uz Spāres muižas Rakstnieku parku, lai pielītu pilns ar rudeni, spēku un ziedošu brīvību. Uzvāriet tēju, turiet viens otra roku, nelaidiet siltumu zudumā! Sviniet rudeni, sevi, īstos vārdus un cilvēkus!

Ejot pa rakstnieku parka kalnā izvērpto ziedu serpentīnu, Tu ej pats pie sevis. Ir jāiet.

Paldies ikvienam, kas savu svētdienu izvēlējās svinēt Spāres muižas rakstnieku parkā! Paldies J. Tomašam, K. Vērdiņam, A. Ulmem un A. Dragunai, kuri dalījās savos pierakstītajos dzejas mirkļos! Paldies katram, kurš pielika roku dzejas svētku tapšanā, cepot pīrāgus, vārot kafiju, rakstot, runājot, domājot un ceļot augšā jau ceturto reizi pēc kārtas nokritušo dekorāciju planšeti (par parka ietērpšanu svētku drānās paldies Asnatei Paulai Grēnai)!

Šī publikācija atspoguļo autora viedokli. Programmas vadošā iestāde neatbild par tajā ietvertās informācijas iespējamo izmantošanu."

Rakstu sagatavoja:
Arlita Laine Fedotova